

PROSA – PERSONES ADULTES

Menció especial - Accèssit

Pseudònim: PRUNA

Obra : (982) L'ATRACADOR

Autor: **MARTÍ ORRIOLS CAMPS**

L'atracador

Es mira el rellotge que té al canell de la mà dreta, perfectament sincronitzat amb la principal estació meteorològica de la capital –com si el fet de prendre en consideració el temps atmosfèric en consolidés la precisió del temps físic–, mentre a la mà esquerra, tota tremolosa, sosté una pistola del calibre 25. En aquest moment, però, una sensació de confusió li emboira la ment. No acaba d'entendre perquè té l'arma a l'esquerra si és dretà de tota la vida. Es rasca la part frontal de l'espatlla amb un gest de molèstia i es canvia de mà l'arma, amb una certa resignació, com qui no té més remei.

Una altra gota de suor li regalima per la cara. Un petit bassal a terra n'és la conseqüència.

Està situat davant una de les oficines més recòndites de la ciutat, quan falten cinc minuts per obrir, no perquè cregui que hi haurà menys seguretat o més quantitat de diners, sinó més aviat perquè suposa que hi haurà menys trànsit de gent i, ell, sempre ha sigut una persona tímida i introspectiva, d'aquelles que no els agrada cridar l'atenció ni sentir-se observades.

Es torna a rascar, aquesta vegada la part de l'omòplat i del clatell. El coll alt no ha sigut massa un encert, diu en veu baixa per semblar, així, més convincent i poder-se desfer del neguit rancorós d'aquest pensament. I és que un sentiment de culpa i penediment no el convindria gens, ara.

Recorda el dia que el van acomiadar de la feina, ara ja fa set mesos, com si fos ahir. En arribar a l'oficina, excessivament puntual –de fet, fins podríem dir, *prepuntual*–, es va trobar amb la sala buida d'objectes. Aleshores, se li va apropar un suposat conegut i, mentre li entregava una carta, li comentava que el problema no era ell, sinó que era l'empresa, que havia canviat. Fins que no llegí la carta, però, no entengué que *canviar* no feia referència a la localització espacial, sinó a la manera de ser o, millor dit, de funcionar. Així doncs, l'havien acomiadat per no implicar-se emocionalment al projecte. L'acusaven de no mostrar prou passió i entusiasme pel que estava fent, de no adaptar-se a les

noves dinàmiques. Això sí, en la carta de comiat deien que ho feien pel seu propi bé, que encara era prou jove per trobar el seu camí. Com si ara, de cop i volta, treballar hagués de ser un desig que identifiqués i distingís l'essència individual en el camí cap a l'*autorealització* personal quan, de fet, forma part del discurs de masses. Masses constituïdes per individus. I és que allò que un diu, l'opinió, no és més que la repetició d'unes idees massives i dominants, creu ell.

Tots aquests pensaments queden sospesos en alguna part desconeguda del cervell en adonar-se que té una sabata descordada. Així que, dissimuladament i mirant a totes bandes com si el que es predisposa a fer fos il·lícit, s'ajup i se la corda. Hauria d'haver fet servir vambes de *velcro*, pensa. Això encara el posa més nerviós, de manera que quan es torna a aixecar, oblidant-se de l'objecte que té a la mà o confús perquè amb tant d'embolic ja no té consciència de quina mà l'està sostenint, se li escapa volant per l'aire fins a impactar contra el vidre de la porta.

Quina vergonya, pensa.

Altrament, mentre sona el campanar de fons, l'encarregada obre la porta fixant la mirada sobre un home que fa més de deu minuts que és davant l'oficina, vestit totalment de negre i extremadament abrigat per estar a ple estiu.

Els dos es queden mirant talment perplexos la pistola, caiguda a terra després de l'impacte, i sense cap mena de reacció més enllà de pensaments transitoris. L'home, desconcertat perquè l'alarma del seu rellotge encara no ha sonat, significant que, objectivament, encara no són les vuit i, per tant, l'oficina no està oberta –o almenys no hauria d'estar-ho—, es rasca la panxa, ja exasperat.

L'encarregada no acaba d'entendre la situació. Se li fa impossible pensar que un atracador pugui venir a la seva oficina, perquè qualsevol professional de l'art de robar estaria al corrent que el millor emplaçament per assaltar és la seu central, i no aquesta miserable delegació, la qual estan a punt de fer tancar per ineficàcia a l'hora de captar nova clientela.

Torna a tenir dubtes, no s'hauria d'haver posat el jersei nou de llana. Li pica tot el cos i fa calor, però no té temps a canviar-se'l. Si no entra a les vuit en punt, tal com havia previst, ja se'n pot oblidar. Qualsevol diria que per uns instants té la temptació d'abandonar, reforçat per aquests arguments purament racionals, els quals li permetrien autojustificar-se davant del fracàs. En realitat, però, té els pensaments abolits pel fastigueig generat per les ganes de defecar que li acaben d'aflorar, i creu que si fa un pas més, no ho podrà sostenir. Tot seguit, aguanta la respiració mentre fa força cap endins amb el ventre i, quan el so de l'alarma del rellotge el fa reaccionar abans que ho faci l'encarregada, deixant el control de prendre decisions a l'*instint*, emprèn el pas. Està totalment decidit i convençut. O ara o mai. Així que, ràpidament, corre fins a la porta per

agafar la pistola i apunta al front de l'encarregada mentre la dirigeix, més o menys persuasivament, cap a l'interior.

Ho té tot pensat.

I així succeeix, més o menys, amb algun que altre imprevist; i abans de poder arribar a sentir les primeres sirenes, ja es dirigeix cap a la porta.

–Què en faràs dels diners? –pregunta una veu trencada i desconeguda des de darrere d'algun dels taulells. L'home s'atura instintivament, com si els fonaments del seu pla haguessin trontollat.

No hi havia caigut en això, després de tants dies i tanta obsessió fixada sobre com efectuar el pla, no s'havia arribat a plantejar què fer després, un cop assolit l'objectiu. De seguida, però, reprèn el pas i continua direcció a la porta.

–Espera! On els guardaràs aquests diners? –Torna a insistir la veu, ara ja més poderosa i podent-la associar al mig cap engominat que surt per sobre la taula del segon taulell, mentre l'home segueix caminant a pas lleuger mirant-s'ho de reüll— Necessitaràs obrir un compte, i no a tot arreu te l'oferiran sense comissions, com aquí. A part, no veus que avui dia no té sentit tenir els diners a casa, sense invertir-los. En res, quedaran devaluats i, de mica en mica, serà com si et quedessis sense.

Necessites, com a mínim, un rendiment del 0,06% TAE en 13 mesos de dipòsit o, un fons d'inversió dinàmic de risc moderat, amb uns beneficis de fins al 6%. A més, què passarà quan siguis gran. O és que penses atracar bancs tota la vida? També és imprescindible tenir un pla de pensions que t'asseguri el benestar del futur...

Abans que l'home pugui travessar la porta d'entrada, o sortida –depenent de la perspectiva d'un—, tot just quan la seva mà dreta està sobre el mànec de la porta metal·litzada, deixant d'escoltar aquell discurs, s'adona que s'ha oblidat els guants a casa i que ara hi haurà empremtes dactilars seves per tot arreu. S'atura un instant per rascar-se el pit. Durant aquest breu temps insuficientment efímer, però, els arguments d'aquell mig cap ja han aconseguit entrar en el subconscient de forma versemblant i cada cop més convincents. Així doncs, creu que no pot deixar de pensar en el seu futur, seria una irresponsabilitat. N'està convençut. Aleshores, fa mitja volta i es dirigeix cap a la cua.

Al final, després de tres quarts d'hora de conversa, l'home se'n torna a casa amb una estranya sensació de frustració i amargura tapada per la tranquil·litat i satisfacció de tenir un futur llunyà, paradoxalment inexistent, cobert i assegurat. L'atracador, entretant, content per haver aconseguit un nou client, arxiva els documents pensant en la possibilitat d'ascendir a un càrrec de més responsabilitat.